

RITMES

A la memòria d'Agustí Esclasans
creador que fou del *Sistema de Ritmologia de Catalunya*

I

La nit em dolceja de plors i de somnis molt tendres.
Tenebres trencades en llum de foscors i mirades
passives, suplicis del món que no te més resposta
certera que el crit d'una flor pel mirall o finestra
tancada a les veus més llunyanes, esteses al terra,
omplint de perfum els instants pelegrins de les hores
que sempre les crema amb mirades malignes, vermelles
de foc o de sang tremolosa llaurada en silenci.
Orgulls misteriosos de nits recordades amb pluja
suau sobre els vidres glaçats, que separen somriures
antics i mirades esquerpes en jocs d'infantesa.
No som les tempestes d'estiu que a la nit il·luminen
amb crits feridors de cent llamps d'una orquestra fingida.
Dinàmiques veus esquerdades al cim del teu somni,
no gosen mullar-se en el vent que acarona els teus llavis
calents del desig de besar. Imagino el meu rostre
fugint de la nit cap els ulls que m'esperen intensos
al mig del record. Descobreixo raons investides
d'engany maliciós, rovellades clemències de sorra
que no han nascut mai. És el vent, és la nit, és la por de
no ser ja mai més el mirall del teu món. I m'adormo
com sempre, partint la distància de lluna trencada.

II

Ja ho sé que la nit em castiga amb records i mirades
freqüents de la lluna més freda del cel, però no escolto
les veus del teu vent enganxades al mig del meu somni
llunyà, contemplada gavina roquera i miracle
d'amor, que no espera més llunes d'estiu ni ferida
més blanca que el bes dels teus ulls, traficants de silenci.
Desperto en la nit i vull ser el personatge de pedra
que viu del record d'una vida perduda i callada,
on tot és oblit pel seu món de misteri. Terrible
presència constant del fantasma noctàmbul i oníric
que il·lustra el meu son, esdevé la fugida infinita
dels crits d'insistència en desert solitari. Pretèrits
orgulls temptadors em voregen les veus expulsades
de dins les entranyes en busca d'algun auditori
que escolti el que dic. Ja no queden persones dispostes
a fer que tremolin els núvols en veure les coses
que es fan pel brut llot. I cremem les respostes
davant del gran foc de l'amor, que no sé d'on treu llenya
per fer les mil brases amigues del temps. Repeteixo
costums perquè tinc un mirall que endevina tempestes
futures. Vull prendre el meu món pel costat que no
crema.

III

Contemplo presències constants de petjades lleugeres
que empaiten la terra cremada que deixo darrera
dels passos porucs, il·lumino el meu somni creient-me
l'origen del fi silenciós de les venes calentes
que inunden les teves entranyes, arronso les forces
internes que em fan el més fort entre tots, i camino
entregat a la xarxa d'enyor d'oblidades vivències.
No cal que m'enganyi: aquelles petjades no estaven
dispostes a unir-se amb les meves, porugues i esquerpes.
Avanço, decanto la nit perquè quedin estrelles
penjades del cel transparent, i no em mostro ferotge
ni inquiet a les hores curulles de pedres feixugues
que esguarden pacients la tempesta final dels meus dies.
Segueixo el camí transportant el meu cos que és de vidre,
i espero que es trenqui en el cor d'una roca marina
davant les onades abruptes del mar que m'escolta
l'orgull capgirat, indefens, fugisser i entregat.